

Arrest

nr. 182 534 van 21 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 6 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, dient op 8 februari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 oktober 2013, met kennisgeving op 6 december 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.02.2013 werd ingediend door:

T.S., J. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

geboren te Lubumbashi op (...).1978

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Het feit dat betrokkene sinds 05 oktober 2003 in België verblijft, het mogelijke zou gedaan hebben om zich in de Belgische sociëteit te integreren, haar integratie nooit problemen opgeleverd zou hebben, regelmatig taallessen gevolgd zou hebben, een kind zou hebben dat in België geboren zou zijn, haar privéleven in België ontwikkeld zou hebben en relaties opgebouwd zou hebben in België verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg asiel aan op 07 oktober 2003, deze asielaanvraag werd op 24 oktober 2006 afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Vaste Beroepscommissie. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 13 december 2006 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 3 jaar en 17 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene zou bij een tante wonen. Een gedwongen terugkeer zou een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM. We kunnen stellen dat betrokkene niet afdoende aantoot dat een verwijdering in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene toont niet aan waarom het louter samenwonen met een tante van haar een buitengewone omstandigheid zou vormen voor regularisatie op basis van art. 9bis.

De raadvrouw van betrokkene stelt dat betrokkene op 23 september 2008 thuis bevallen is van een zoon die zij niet officieel heeft aangegeven. De raadvrouw stelt dat verzoekster enkel in België de burgerlijke staat van haar kind kan laten vaststellen. Betrokkene zou haar kind laattijdig aangegeven hebben en die procedure zou nog hangende zijn. De voortzetting van de procedure zou eisen dat verzoekster in België zou verblijven tenminste tijdens de loop van deze procedure. We merken in dit verband op dat geen enkel bewijsstuk voorgelegd wordt ter staving van deze situatie. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs aan te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene een kind zou hebben wiens geboorte ze laattijdig aangegeven zou hebben en waarvoor een procedure zou lopen om de burgerlijke stand te bepalen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Meester Kiwakana haalt aan dat een eventuele terugkeer naar het land van herkomst zou betekenen dat zij voor geruime tijd het leven dat zij hier opgebouwd zou hebben in de steek moet laten terwijl zij moet terugkeren naar een land dat zij reeds jaren geleden verlaten heeft. Het is echter betrokkenes persoonlijke keuze geweest om geen gevolg te geven aan de meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en tijdens illegaal verblijf in België een leven op te bouwen. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als bijzondere omstandigheid.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij zou kunnen verblijven. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Congo en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.”

Eveneens op 11 oktober 2013, met kennisgeving op 6 december 2013, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod voor drie jaar uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“INREISVERBOD

Aan mevrouw;

Naam, voornaam: T.S., J. (...)

geboortedatum: (...).1978

geboorteplaats: Lubumbashi

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 25.01.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting wend voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.01.2013, haar betekend op 25.01.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van drie jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengen grondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag artikel 9bis ingediend op 08.02.2013.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ter terechtzitting merkt de Raad op dat het inreisverbod voor de duur van drie jaar, dat aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 6 december 2013, is verstreken zodat het uit het rechtsverkeer is verdwenen. Dit heeft tot gevolg dat het beroep in zoverre gericht tegen dit inreisverbod, derhalve onontvankelijk is.

Aldus dienen enkel de middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing te worden besproken.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing (hierna de bestreden beslissing genoemd)

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet en van “*principe général de bonne administration, du principe de prudence, du principe d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles et du principe de motivation matérielle et du principe selon lequel l'administration doit statuer en tenant compte de l'ensemble des éléments de la cause*”. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Het middel luidt als volgt:

“*EN CE QUE la partie adverse déclare que:*

« *Meester KIWAKANA haalt aan date en eventuele terugkeer naar het land van herkomst zou betekenen dat zij voor geruime tijd het leven dat zij hier opgebouwd zou hebben in de steek moet laten terwijl zij moet terugkeren naar een land dat zij reeds jaren geleden verlaten heeft. Het is echter betrokkene persoonlijke keuze geweest om geen gevolg te geven aan de meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en tijdens illegaal verblijf in België een leven op te bouwen. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als bijzondere omstandigheid.*»;

Que la partie adverse rejette l'argument de l'intégration de la partie requérante en Belgique en tant que composant les circonstances exceptionnelles dont elle se prévaut, uniquement au motif que ladite intégration est le résultat d'un séjour au caractère illégal.

ALORS QUE le Conseil d'Etat considère de jurisprudence constante que « l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 n'impose nullement à l'étranger d'être entré régulièrement dans le Royaume, ni d'y séjourner de manière régulière » (C.E., arrêt n° 113.427 du 9 décembre 2002 ; cfr. également : C.E., arrêt n° 126.341 du 12 décembre 2003 ; C.E. arrêt n° 18.848 du 29 avril 2003 ; C.E., arrêt n° 105.622 du 17 avril 2002) ;

Que l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 prend précisément pour hypothèse que le demandeur ne procède pas au départ de son pays d'origine ;

Que ledit article 9bis prévoit d'emblée en son paragraphe 2 les hypothèses dans lesquelles des éléments ne peuvent être retenus comme circonstances exceptionnelles :

ce § 2. Sans préjudice des autres éléments de la demande, ne peuvent pas être retenus comme circonstances exceptionnelles et sont déclarés irrecevables : 1 ° les éléments qui ont déjà été invoqués à l'appui d'une demande d'asile au sens des articles 50, 50bis, 50ter et 51, et qui ont été rejetés par les instances d'asile, à l'exception des éléments rejetés parce qu'ils sont étrangers aux critères de la Convention de Genève tel que déterminé à l'article 48/3 et aux critères prévus à l'article 48/4 en matière de protection subsidiaire, ou parce qu'ils ne relèvent pas de la compétence de ces instances;

2° les éléments qui auraient dû être invoqués au cours de la procédure de traitement de la demande d'asile au sens de l'article 50, 50bis, 50ter et 51, dans la mesure où ils existaient et étaient connus de l'étranger avant la fin de la procédure;

3° les éléments qui ont déjà été invoqués lors d'une demande précédente d'autorisation de séjour dans le Royaume;

4° les éléments qui ont été invoqués dans le cadre d'une demande d'obtention d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter. » ;

Qu'il n'est nulle part fait mention dans ce paragraphe de l'irrecevabilité d'un élément en raison du caractère illégal du séjour dont il en est la conséquence ;

Qu'en écartant ainsi la vie que la requérante s'est construite en Belgique des circonstances exceptionnelles qu'elle est amenée à invoquer, uniquement en raison du caractère illégal du séjour en Belgique, la partie adverse ajoute une condition à l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 et se place en contradiction avec l'essence même de cet article ;

Que selon une jurisprudence fermement établie, tout acte administratif doit reposer sur des motifs exacts, pertinents et admissibles;

Que la partie adverse commet dans son raisonnement une erreur manifeste d'appréciation ;

Que la motivation de l'acte attaqué est stéréotypée et manque dès lors à l'obligation de motivation formelle qui s'impose à la partie adverse ;

Que la motivation est à ce point stéréotypée que la partie adverse, a manifestement rédigé ou plutôt à copié collé le paragraphe précité lequel fait référence à plusieurs ordres de quitter le territoire (« meerdere bevelen om het srondegebied te verlaten ») alors qu'elle ne fait mention dans son deuxième paragraphe que d'un seul ordre de quitter le territoire qui a été notifié à la requérante.

DEUXIEME BRANCHE

EN CE QUE la partie adverse affirme que

« De raadvrouw van betrokkene stelt dat betrokkene op 23 september 2008 thuis bevallen is van een zoon die zij niet officieel heeft aangegeven. De raadvrouw stelt dat verzoekster enkel in België de burgerlijke staat van haar kind kan laten vaststellen. Betrokkene zou haar kind laattijdig aangegeven hebben en die procedure zou nog hangende zijn. De voortzetting van de procedure zou eisen dat verzoekster in België zou verblijven tenminste tijdens de loop van deze procedure. We merken in dit verband op dat geen enkel bewijsstuk voorgelegd wordt ter staving van deze situatie. Het is aan betrokkene om op zijn minst een besin van bewijs aan te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene een kind zou hebben wiens geboorte ze laattijdig aangegeven zou hebben een waarvoor een procedure zou lopen om de burgerlijke stand te bepalen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. »

ALORS QUE la requérante fournit un numéro de dossier au Parquet de Bruxelles ;

Que la partie adverse semble donc avoir fait total fi de cet élément qui pourtant constitue bien un « début de preuve » (« minst een begin van bewijs ») comme elle l'exige elle-même dans la motivation de la décision ;

Que la partie adverse ne pouvait donc se limiter à constater qu'aucun élément de preuve n'est apporté à l'appui de cette situation C« We merken in dit verband op dat geen enkel bewijsstuk voorgelegd wordt ter staving van deze situatie ») sans commettre une erreur d'appréciation et violer le principe de bonne administration ;

Que le principe de bonne administration implique que l'autorité procède à un examen sérieux du dossier;

Que le Conseil d'Etat a déjà jugé que

« Le principe de bonne administration commande à l'autorité de procéder à un examen individuel des cas qui lui sont soumis » (CE, arrêt n° 85826, 3 mars 2000)

« Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (CE, arrêt n° 192484, 21 avril 2009)

Que tel n'est manifestement pas le cas en l'espèce ;

Que, dans la mesure où la requérante a produit un début de preuve de la naissance de son fils en Belgique et de la procédure en cours, elle doit pouvoir rester en Belgique afin de mener à terme cette procédure sans quoi son enfant n'aurait aucune existence légale ;

Que ces éléments constituent bien une circonstance exceptionnelle ;

TROISIEME BRANCHE

EN CE QUE la partie adverse estime que la partie requérante ne démontre pas qu'un éloignement constituerait une atteinte disproportionnée au droit à la vie privée et familiale ;

Qu'elle poursuit en déclarant que le simple fait, pour la requérante, de vivre avec une tante ne constitue pas une circonstance exceptionnelle.

ALORS QU'il appartient à la partie adverse de motiver sa décision en tenant compte de tous les éléments de la cause, spécifiquement au regard de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales qui consacre le droit à la vie privée et familiale;

Que le Conseil du Contentieux des étrangers a fait application du principe dégagé par la Cour Européenne des Droits de l'Homme dans son arrêt *Conka c. Belgique* du 5 février 2002 :

« Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, *Conka / Belgique*, §83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. »¹

Qu'il de jurisprudence constante que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué² ;

Que l'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie familiale » ni la notion de « vie privée ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national ;

Que en ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille et qu'il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, *K. et T./ Finlande*, § 150) ;

Que la notion de « vie privée » n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de « vie privée » est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, *Niemietz/Allemagne*, § 29) ;

Qu'ainsi, l'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait ;

Qu'ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

Que s'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, *Ahmut/Pays-Bas*, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas*, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, *Rees/Royaume-Uni*, § 37).

Qu'en l'espèce l'existence d'une vie de famille est établie dans le chef de la requérante qui vit avec sa tante depuis 10 ans et avec son fils né en 2008 que la partie adverse semble avoir complètement oublié;

Or, qu'en ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que le lien familial entre des conjoints ainsi qu'entre un parent et son enfant mineur est présumé (cf. Cour EDH, 21 juillet 1988, Berrehab/Pays Bas, § 21 ; Cour EDH, 28 novembre 1996, Ahmut/Pays Bas, § 60) ;

Que la partie adverse n'a nullement pris cet élément en considération et s'est contentée d'une motivation stéréotypée !

Qu'elle ne peut séparer un enfant mineur de sa mère sans porter gravement atteinte à l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;

Que la partie requérante constate ainsi que la partie adverse n'a pas effectué de mise en balance des intérêts en présence et s'est contentée d'une décision stéréotypée qui ne lui permet pas de comprendre concrètement en quoi sa situation n'est pas protégée par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;

Qu'en outre, la Cour EDH a rappelé à cet égard dans son arrêt du 10 juillet 2013, MEHEMI c. France :

« Etre ensemble représente un élément fondamental de la vie familiale (Olsson c. Suède (no 1), arrêt du 24 mars 1988, série A no 130, p. 29, § 59, Johansen c. Norvège, arrêt du 7 août 1996, Recueil 1996-III, pp. 1001-1002, § 52, Bronda c. Italie, arrêt du 9 juin 1998, Recueil 1998-IV, p. 1489, § 51, et Buscemi c. Italie, no 29569/95, § 53, CEDH 1999-VI) et des mesures internes qui empêchent la vie commune constituent une ingérence dans le droit protégé par l'article 8 (voir, entre autres, W. c. Royaume-Uni, arrêt du 8 juillet 1987, série A no 121, p. 27, § 59). Si l'article 8 tend pour l'essentiel à prémunir l'individu contre des ingérences arbitraires des pouvoirs publics, il met de surcroît à la charge de l'Etat des obligations positives inhérentes à un « respect » effectif de la vie familiale. Ainsi, là où l'existence d'un lien familial se trouve établie, l'Etat doit en principe agir de manière à permettre à ce lien de se développer et prendre les mesures propres à réunir la famille (voir, par exemple, Olsson c. Suède (no 2), arrêt du 27 novembre 1992, série A no 250, pp. 35-36, § 90, et Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 94, CEDH 2000-1). La Cour rappelle aussi que l'éclatement d'une famille constitue une insérence très grave dans la vie familiale (Olsson (no 1) précité, pp. 33-34, § 72) ».

Qu'il en ressort que la partie adverse a violé son obligation formelle de motivation ;

Que, partant, la partie adverse a violé l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et l'article 22 de la Constitution ;

QUATRIEME BRANCHE

EN CE QUE la partie adverse conclut que les 10 années que la requérante a passées en Belgique ne sont pas comparables aux 35 années passées au Congo ;

ALORS QU'est unanimement reconnu par la jurisprudence et par la doctrine que les « circonstances exceptionnelles » au sens de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers « ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celle qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans son pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée » (voir notamment, C.E, 20 juin, arrêt n° 88.076, ainsi que les références de K. DE HAES et J.-F. HAYEZ, Le statut administratif des étrangers, Bruxelles, 2009, p. 38) ;

Que dès lors, ces « circonstances exceptionnelles » visent à la fois des cas où il serait impossible aux demandeurs de régularisation d'introduire une demande dans leur pays d'origine mais aussi les cas où le retour dans le pays d'origine serait rendu particulièrement difficile ;

Que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sont destinées non à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier celles pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger, sans quoi on ne s'expliquerait pas pourquoi elles ne devraient pas être invoquées lorsque la demande est faite auprès des autorités diplomatiques compétentes pour le lieu de résidence ou de séjour à l'étranger (Conseil d'Etat arrêt n°100.223 du 24/10/2001). L'intéressée doit démontrer à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger (Conseil d'Etat n°I 12.863 du 26/11/2002) ;

Qu'en l'occurrence la requérante a passé 10 ans de sa vie en Belgique et qu'elle y a donné naissance à un fils dont le statut civil doit encore être défini ;

Qu'en 10 ans de temps, les choses ont beaucoup changés au Congo et que la requérante n'y a plus aucune attache et ne pourrait y recevoir aucune aide ;

Qu'ainsi, en n'examinant pas la question du caractère particulièrement difficile de devoir rentrer dans son pays d'origine pour introduire une demande de régularisation, la partie adverse viole les dispositions citées à l'appui du moyen ;

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147,2008, p.65) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008 ; RG : A. 179.818/29.933) ;
Qu'une règle « impose à l'administration d'avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision » (CE, arrêt n° 19.218 du 27 octobre 1978, Schmitz ; M. Leroy, Contentieux administratif, 3ème édition, Bruxelles, Bruylant, 2004, p. 445) ;
Que l'administration doit prendre en considération tous les éléments du dossier ;
DE TELLE MANIÈRE que l'acte attaqué doit être annulé et entre temps suspendu”

4.2. De verwerende partij antwoordt hieromtrent het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 9bis en 62 Vreemdelingenwet,
- Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,
- Art. 8EVRM,
- Art. 22 van de Grondwet,
- De materiële motiveringsplicht,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er zou tevens sprake van een manifeste appreciatiefout.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 -artikelen-die-de formele motiveringsplicht- betreffen-, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Hv.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte haar integratie niet zou hebben weerhouden als buitengewone omstandigheid, en dit beweerdelijk uitsluitend om reden dat deze banden in het Rijk het gevolg zouden zijn van haar voortgezet illegaal verblijf. Zij stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een voorwaarde toevoegt aan art. 9bis Vreemdelingenwet, nu daarin niet wordt gesteld dat enkel elementen die het gevolg zijn van legaal verblijf kunnen worden ingeroepen.

Verweerder laat ter zake gelden dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat deze integratie een gevolg is van de eigen keuze van verzoekende partij om in illegaal verblijf te leven (hetgeen verzoekende partij niet betwist) en anderzijds omdat verzoekende partij ook geacht wordt belangrijke banden te hebben met haar land van herkomst.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat het, bij de beoordeling van deze integratie, relevant is om rekening te houden met het gegeven dat dit verblijf voor een aanzienlijk deel een illegaal karakter had.

Het middel faalt in rechte.

In een tweede onderdeel stelt verzoekende partij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte heeft geoordeeld dat zij niet heeft aangetoond dat een procedure hangende is met het oog op de vaststelling van de burgerlijke staat van haar kind. Zij wijst erop dat zij in de aanvraag heeft verwezen naar een dossiernummer van het openbaar ministerie.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij in haar aanvraag voorhield dat zij dergelijke procedure zou hebben opgestart én dat de voorzetting van die procedure vereist dat verzoekende partij in België verblijft, waardoor deze procedure een buitengewone omstandigheid zou vormen.

Verzoekende partij verwijst naar een dossiernummer van deze procedure, maar zij weerlegt daarmee niet het motief van de bestreden beslissing dat deze procedure zou verhinderen dat verzoekende partij tijdelijk het Rijk verlaat.

Verweerder laat gelden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet inderdaad slechts van één stavingstuk werd voorzien, m.n. een identiteitsbewijs. De beweringen met betrekking tot de verplichting voor verzoekende partij om in het Rijk te verblijven lopende de procedure, werden niet ondersteund door een objectief bewijsstuk, zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht heeft vastgesteld in de bestreden beslissing.

In een derde onderdeel stelt verzoekende partij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte zou hebben nagelaten te motiveren over het gezinsleven van verzoekende partij met haar mindejarig kind, in het licht van de ingeroepen schending van art. 8 EVRM. Zij stelt dat onmogelijk van haar kan worden verwacht dat zij haar kind achterlaat in België.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij in haar aanvraag op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet voorhield dat zij alhier een leven had opgebouwd, dat zij in de steek zou moeten laten wanneer "zij eventueel zou moeten terugkeren met haar kindje naar een land waar hij geen onderkomen meer heeft."

Bij de elementen die zij ten gronde aanhaalde, verwees verzoekende partij nog naar haar "relaties die zij hier heeft opgebouwd".

Verzoekende partij beriep zich aldus niet op een scheiding van haar mindejarig kind. Zij beriep zich integendeel op andere banden in het Rijk.

Verzoekende partij kan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet verwijten niet te hebben gemotiveerd over een mogelijke scheiding van verzoekende partij en haar kind, daar waar verzoekende partij zelf aangaf dat dergelijke scheiding niet aan de orde was.

Ten overvloede weze opgemerkt dat het kind van verzoekende partij net zomin als verzoekende partij over een verblijfsrecht beschikt, zodat dit kind, dat de situatie van zijn ouders volgt, in de eerste plaats samen met zijn moeder het Rijk dient te verlaten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In een vierde onderdeel houdt verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte verwijst naar haar banden met Congo. Zij stelt dat de zaken sterk veranderd zijn in Congo en dat zij aldaar geen banden meer heeft.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij in haar aanvraag niet heeft aangevoerd dat de zaken inmiddels zijn gewijzigd in Congo. Al evenmin heeft zij aangevoerd dat zij aldaar geen banden meer heeft.

Aan de gemachtigde van de Staatssecretaris kan uiteraard niet worden verweten niet te hebben gemotiveerd over elementen die verzoekende partij zelf niet had aangehaald in haar aanvraag.

Terwijl het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om aan te nemen dat verzoekende partij nog over banden met haar land van herkomst beschikt, daar waar zij daar inderdaad het grootste deel van haar leven had doorgebracht.

De verweerder wiist er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.V.V. nr. X van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen.

Het middel faalt in rechte.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten zoals reeds gesteld de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van deze bepaling onontvankelijk wordt verklaard, omdat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij verduidelijkt de verwerende partij per aangehaald element waarom het niet in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid in de zin van genoemde bepaling.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te

motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Zoals uit de in punt 1 geciteerde bestreden beslissing blijkt, heeft de verwerende partij de aanvraag in casu onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet volgende elementen aanhaalt als zijnde “buitengewone omstandigheden”:

- haar onafgebroken verblijf in het Rijk sinds 2003
- zij heeft haar leven in België opgebouwd en het centrum van haar belangen bevindt zich hier
- zij heeft al het mogelijke gedaan om zich in de Belgische maatschappij te integreren (o.a. taallessen)
- een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst zou betekenen dat zij het leven dat zij hier heeft opgebouwd in de steek moet laten, terwijl zij samen met haar kindje moet terugkeren naar een land dat zij reeds jaren geleden verlaten heeft en waar zij geen onderkomen meer heeft
- de bescherming van het privé- en gezinsleven (artikel 8 van het EVRM).

Waar de verzoekende partij met betrekking tot de door haar aangehaalde elementen van integratie aanvoert dat de verwerende partij in de bestreden beslissing een voorwaarde toevoegt aan de wet daar waar zij een legaal verblijf in het Rijk zou vereisen, kan zij niet worden gevolgd. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing waarom deze elementen van integratie in casu geen buitengewone omstandigheden vormen die de verzoekende partij verhinderen de aanvraag via de reguliere procedure, vanuit het land van herkomst, in te dienen, namelijk: *“Het feit dat betrokkene sinds 05 oktober 2003 in België verblijft, het mogelijke zou gedaan hebben om zich in de Belgische sociëteit te integreren, haar integratie nooit problemen opgeleverd zou hebben, regelmatig taallessen gevolgd zou hebben, een kind zou hebben dat in België geboren zou zijn, haar privéleven in België ontwikkeld zou hebben en relaties opgebouwd zou hebben in België verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.*

(...)

Meester Kiwakana haalt aan dat een eventuele terugkeer naar het land van herkomst zou betekenen dat zij voor geruime tijd het leven dat zij hier opgebouwd zou hebben in de steek moet laten terwijl zij moet terugkeren naar een land dat zij reeds jaren geleden verlaten heeft. Het is echter betrokkenes persoonlijke keuze geweest om geen gevolg te geven aan de meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en tijdens illegaal verblijf in België een leven op te bouwen. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als bijzondere omstandigheid.” De verzoekende partij lijkt aan deze motivering geheel voorbij te gaan en kan niet ernstig voorhouden dat uit deze motivering blijkt dat een voorwaarde wordt toegevoegd aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Eenvoudige lezing van de motieven leert allermint dat de verwerende partij vereist dat integratie om als buitengewone omstandigheid te kunnen worden aanvaard, dient te zijn opgebouwd tijdens een legaal verblijf. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt worden de elementen van integratie niet in overweging genomen als buitengewone omstandigheden omdat de integratie een gevolg is van de eigen keuze van de verzoekende partij om illegaal in het land te verblijven, hetgeen zij niet betwist. De grief van de verzoekende partij berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Waar in de bestreden beslissing wordt gerefereerd aan *“meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten”* terwijl in de tweede paragraaf van deze beslissing slechts wordt verwezen naar één bepaald bevel om het grondgebied te verlaten, betreft dit een materiële vergissing die niet van aard is aanleiding te geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij wel een begin van bewijs heeft aangeleverd met betrekking tot de procedure die lopende zou zijn inzake de aangifte/erkenning van het kind dat haar zoon zou zijn, strookt dit niet met de gegevens van het administratief dossier. In de aanvraag stelde zij hieromtrent slechts *“Gezien de zeer moeilijke situatie waarin zij verkeerde na de definitieve afwijzing van haar asielaanvraag eind 2007 is Mevrouw op 23 september 2008 thuis bevallen, van een zoontje (K. (...)) dat zij gezien haar hachelijke situatie niet officieel heeft durven aangegeven. Het kindje heeft dus geen officieel bestaan. Een procedure is opgestart bij het parket teneinde verzoekster toe te laten de situatie recht te trekken. Deze procedure is huidig nog hangende. De voortzetting van deze procedure eist dat verzoekster in België zou verblijven tenminste tijdens de loop van deze procedure, teneinde de burgerlijke staat van haar kindje te laten vaststellen.”* Voor het overige bevat het administratief dossier slechts een uittreksel uit het rijksregister met betrekking tot de verzoekende partij waarin het bestaan van een kind met onbepaalde afstamming wordt genoemd. Aldus kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze besluiten dat *“De raadvrouw van betrokkene stelt dat betrokkene op 23 september 2008 thuis bevallen is van een zoon die zij niet officieel heeft aangegeven. De raadvrouw stelt dat verzoekster enkel in België de burgerlijke staat van haar kind kan laten vaststellen. Betrokkene zou haar kind laattijdig aangegeven hebben en die procedure zou nog hangende zijn. De voortzetting van de procedure zou eisen dat verzoekster in België zou verblijven tenminste tijdens de loop van deze procedure. We merken in dit verband op dat geen enkel bewijsstuk voorgelegd wordt ter staving van deze situatie. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs aan te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene een kind zou hebben wiens geboorte ze laattijdig aangegeven zou hebben*

en waarvoor een procedure zou lopen om de burgerlijke stand te bepalen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden." Dit motief wordt door de verzoekende partij niet weerlegd met haar betoog. Zij toont andermaal niet aan dat haar aanwezigheid in het Rijk is vereist in het kader van genoemde procedure, daargelaten het feit dat zij zelfs niet aangeeft in welke fase deze procedure zich bevindt en wanneer zij concreet aanwezig zou dienen te zijn om haar belangen te verdedigen. De bewering dat haar aanwezigheid wordt vereist, wordt niet ondersteund door een objectief bewijs. Het feit dat zij een dossiernummer zou geven doet evenmin afbreuk aan het voorgaande. Het louter geven van een PV nummer van het parket wordt niet ondersteund met ernstige briefwisseling met het parket.

Verder voert de verzoekende partij aan dat de situatie in Congo na tien jaar is veranderd en houdt zij voor dat zij er geen banden meer heeft of er geen beroep meer zal kunnen doen op hulp. Met dit vage en ongeconcretiseerde betoog doet zij echter geen afbreuk aan het motief van de bestreden beslissing dat luidt *"Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij zou kunnen verblijven. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Congo en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst."* Zij beperkt zich tot beweringen en verwijt de verwerende partij voorts geen onderzoek te hebben gevoerd naar de moeilijkheden die een terugkeer naar Congo om daar de aanvraag in te dienen met zich mee zouden brengen. Zij kan de verwerende partij echter niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen die zij niet heeft aangebracht in het kader van haar aanvraag. In de aanvraag gaat de verzoekende partij nergens concreet in op mogelijke problemen of moeilijkheden, zoals een gewijzigde situatie of het ontbreken van banden, die zich zullen stellen mocht zij naar Congo terugkeren om aldaar een aanvraag in te dienen. Nochtans rust de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure op de aanvrager. Deze grief is niet ernstig.

Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet, wijst de Raad op het volgende:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu wijst de verzoekende partij op het feit dat zij al 10 jaar bij haar tante zou wonen en ook haar zoon die in 2008 geboren zou zijn. In zoverre zij de verwerende partij verwijt hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, gaat zij voorbij aan volgende motivering van de bestreden beslissing:

“Betrokkene zou bij een tante wonen. Een gedwongen terugkeer zou een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM. We kunnen stellen dat betrokkene niet afdoende aantoont dat een verwijdering in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene toont niet aan waarom het louter samenwonen met een tante van haar een buitengewone omstandigheid zou vormen voor regularisatie op basis van art. 9bis.

De raadvrouw van betrokkene stelt dat betrokkene op 23 september 2008 thuis bevallen is van een zoon die zij niet officieel heeft aangegeven. De raadvrouw stelt dat verzoekster enkel in België de burgerlijke staat van haar kind kan laten vaststellen. Betrokkene zou haar kind laattijdig aangegeven hebben en die procedure zou nog hangende zijn. De voortzetting van de procedure zou eisen dat verzoekster in België zou verblijven tenminste tijdens de loop van deze procedure. We merken in dit verband op dat geen enkel bewijsstuk voorgelegd wordt ter staving van deze situatie. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs aan te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene een kind zou hebben wiens geboorte ze laattijdig aangegeven zou hebben en waarvoor een procedure zou lopen om de burgerlijke stand te bepalen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Aldus kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met haar voorgehouden gezinssituatie in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verder wijst de Raad er op, wat betreft de tante van de verzoekende partij, dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De verzoekende partij toont geen dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. Een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar tante wordt door de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft het kind waarvan zij stelt dat het haar zoon is, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij ontkent noch weerlegt dat de afstammingsband tussen hen niet vaststaat nu zij hieromtrent nog een procedure zou voeren. Aldus kan ook het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar vermeende zoon in casu niet worden aangenomen. Indien wordt aangetoond dat de verzoekende partij een kind heeft staat het haar vrij dit kind mee te nemen naar het land van herkomst.

Bovendien wijst de verwerende partij terecht op een tegenstrijdigheid nu de verzoekende partij zich enerzijds in de aanvraag niet beriep op een scheiding van haar vermeende kind, integendeel zij stelt dat zij moet terugkeren naar haar land van herkomst samen met dit kind, en anderzijds in haar verzoekschrift stelt dat zij niet van haar vermeende kind mag worden gescheiden.

Gelet op het feit dat het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in casu niet bleek, diende geen belangenafweging te worden gedaan in de zin van genoemde bepaling.

Voorts omvat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden.

In zoverre zij haar recht op privéleven geschonden acht, blijkt uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. De verzoekende partij is onderworpen aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dient aldus aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verantwoordelijk waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst

heeft ingediend. Uit voorgaande en hierna volgende bespreking van de verschillende onderdelen van het middel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris correct en redelijk heeft geoordeeld dat er in casu geen buitengewone omstandigheden worden aangebracht in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan. Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (RvS 26 april 2006, nr. 157.953; RvS 30 april 2004; nr. 130.936). Artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105).

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In zoverre de verzoekende partij van mening is dat sociale relaties vallen onder artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de verzoekende partij hier relaties zou hebben opgebouwd - hetgeen zij overigens concretiseert noch staaft -, niet valt onder de in artikel 8 EVRM geboden bescherming. Verder heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat een tijdelijk verblijf in het buitenland met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen haar privéleven in die mate schaadt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Evenmin wordt een schending aannemelijk gemaakt van artikel 22 van de Grondwet.

Voor het overige toont de verzoekende partij niet aan op welke elementen zij meent dat de verwerende partij het antwoord schuldig blijft.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze concreet geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Daargelaten de vraag naar het belang in zoverre het beroep is gericht tegen de eerste bestreden beslissing is het gegeven dat de verzoekende partij in het bezit is van een F-kaart geldig tot 26 september 2021, zoals door de verwerende partij bij schrijven van 18 januari 2017 aan de Raad werd meegedeeld, gelet op het voorgaande irrelevant.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN